

Ржавичка.

Тръгналъ дѣдо на Златица, изгубилъ си ржавица. Тамъ играла по полянка, малка мишчица гризанка. Въ ржавичката тя влѣла и на топличко се сврѣла. Отъ блатото една жаба, ржавицата видѣла. — Туй ми трѣбва, тя казала и се спрѣла:

— Кой е въ тая ржавица?

— Азъ съмъ, азъ, мишанка—гризанка... А ти кой си?

— Азъ съмъ жаба кекерица, пустни и менъ въ ржавица!

— Влѣзъ, па мълчи!

Тича заю тамъ уплашенъ, спира се на пхтя прашенъ.

— Кой е въ тая ржавица?

— Мишанка—гризанка, баба жаба—кекерица, а ти кой си?

— Заю—баю отъ горица, пустнете ме въ ржавица!

— Влѣзъ, па мълчи!

Подиръ малко идѣ лиса и лукаво се подсмива. То, безъ нея, дѣ ли бива?

— Кой е въ тая ржавичка? — пита хитрата кумичка.

— Мишанка—гризанка, баба жаба—кекерица, заю—баю отъ горица, а ти кой си?

— Кумица—лисица, пустнете ме въ ржавица!

— Влѣзъ, па мълчи!

Събрали се всички, затаили душички, спулили очички.

Тръгналъ вълчо отъ гората по работа къмъ стадата, ржавичката съзглежда, да подуши се навежда.

— Кой е въ тая ржавичка?

— Мишанка—гризанка, баба жаба—кекерица, заю—баю отъ горица, кумичка—лисичка, а ти кой си?